

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku K. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 lutego 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 15 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w R. wyrokiem z dnia 15 września 2004 r. (III AUa ..04) oddalił apelację wnioskodawcy K. C. (K. C .) od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 4 marca 2004 r. (III U ... /03) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 sierpnia 2002 r. uchylającej wcześniejszą decyzję z dnia 7 listopada 2001 r. przyznającą wnioskodawcy prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem wymagającym stałej opieki.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z dnia 15 września 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 114 ust. 1 i art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.); po drugie – art. 145 § 1 pkt 5, art. 149 § 1, art. 151 § 1 pkt 2, art. 9 i art. 10 k.p.a., a w

konsekwencji także art. 379 pkt 5 k.p.c.; po trzecie art. 233 § 1 k.p.c. Równocześnie pełnomocnik skarżącej jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania wskazał: po pierwsze – wydanie zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z – art. 145 § 1 pkt 5, art. 149 § 1, art. 151 § 1 pkt 2, art. 9 i art. 10 k.p.a. oraz art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń; po drugie – potrzebę rozstrzygnięcia, „czy istniejąca w sprawie, jeszcze przed wydaniem decyzji pierwszoinstancyjnej przez ZUS, dokumentacja medyczna w postaci ‘Karty Historii Choroby’ nie wymagana do przedłożenia przez skarżącego, na której oparto zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku emerytalnego jest, jak obecnie utrzymuje organ rentowy ‘ujawnioną obecnie dokumentacją’, czy też dokumentacją już istniejącą w chwili ustalania przez ZUS prawa do emerytury w świetle w/w uchwały SN z dnia 5.06.2003 r., sygn. akt III UZP 5/03”; po trzecie – potrzebę „wykładni przepisów prawnych ze względu na ujawniające się rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych (...)” – wskazując w tym kontekście z jednej strony na dwa orzeczenia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. (III UZP 5/03) oraz z drugiej strony na zaskarżony niniejszą kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w R. W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 398⁴ k.p.c.(do dnia 5 lutego 2005 r.: art. 393³ k.p.c.), w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „wniosek o przyjęcie kasacji do rozpoznania i jego uzasadnienie” przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 398⁴ § 1 pkt. 3 KPC), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 KPC – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie”

(art. 393 § 1 pkt. 2 KPC – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 KPC). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określone w art. 393³ § 1 pkt 3 KPC, a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość sformułowanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – jedynie szeregu pytań, jakie – w opinii skarżącego – na gruncie obowiązujących przepisów ustawowych wymagałyby odpowiedzi. Tym bardziej jeśli zważyć, że podniesione w kasacji wątpliwości dotyczące zarówno interpretacji, jak i stosowania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności zaś art. 114 ust. 1 tej ustawy w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.) oraz przepisami art. 149 § 1 i § 2 i art. 151 k.p.a. zostały już wyjaśnione na gruncie judykatury Sądu Najwyższego (por. w szczególności uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r., III UZP 9/02 – OSNPiUS z 2003 r. nr 12 poz. 296 i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 – OSNAiUS z 2003 r. nr 18 poz. 442; oraz przykładowo wyroki Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. III UK 6/04 z dnia 7 maja 2004 r., w sprawie o sygn. III UK 31/04 z dnia 25 maja 2004 r. oraz w sprawie o sygn. III UK 81/04 z dnia 7 października 2004 r. – dotychczas niepublikowane).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 KPC w związku z art. 393 § 1 pkt 3 KPC orzekł jak w sentencji

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 KPC) sformułowanie w *petitum* kasacji jedynie szeregu pytań, jakie – w opinii skarżącego – wymagałoby odpowiedzi w związku z podejmowanym przez sąd rozstrzygnięciem w sprawie.